

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▾ 4285 AV WOUDRICHEM ▾ info@woudrichemvesting.nl ▾ JAARGANG 18 ▾ 14 APRIL ▾ 2020

IN DE '1,5 METER ECONOMIE'
IS HET HEEL NORMAAL OM
300 METER VERDER
OP VAKANTIE TE GAAN

WAAROM KIEST IEMAND OM
IN DE VESTING TE WONEN?
WAT MAAKT HET ZO SPECIAAL?
'T THUISKOMGEVOEL! ZEGT MARTIN

IN FRANKRIJK LEIDT DE CORONA-
CRISIS TOT MEER VERKOOP VAN
LOKALE PRODUCTEN. DUS KIJK OP
WWW.PUURUITALTENA.NL

'T POORTAOL IS SCHATPLICHTIG
AAN PIET HARTMAN'S
WOERKUMSE CAFÉ. LEES ZIJN
VERHAAL OVER MAJA EN ERRIT

WIE HELPT JOS KORTHOUT AAN
EEN ANDERE HOBBY? IS DAT MOEI-
LIJK? NEE HOOR; GEWOON JE EIGEN
ROMMEL OPRUIJEN BUUF!

HOUD CONTACT

MAN VAN DE WERELD VINDT GELUK OP DE CAMPING

In deze editie zoomen we in op contact houden met elkaar. Want contact is bijna net zo essentieel als water of voedsel. In het interview met walbewoner Hans Kant kunt u lezen waarom hij zijn huis elk voorjaar verruult voor een caravan op de camping 300 meter verderop. Contact blijkt de drijfveer te zijn.

Waarom blijven mensen in de vesting wonen als zij van de opbrengst van hun huis een mooie nieuwe woonwoning kunnen kopen inclusief tuin, garage en parkeerplaats voor de deur? Annet en Kees kozen er bewust voor om hier te blijven wonen; dat leest u in het artikel van west naar oost.

En de familie Koek kijkt al jaren uit naar een huis in de vesting. "Zodra ik door de poort rij heb ik het gevoel thuis te zijn", aldus Martin Koek.

Door de 'lock-down' vallen de wijze woorden van Jos Korthout steeds meer in goede aarde. We moeten beter contact met de aarde en de natuur houden is zijn boodschap. En hij voegt de daad bij het woord met zichtbaar resultaat.

Een mooi initiatief dat hier goed bij aansluit is het deelproject met elektrische auto's in de vesting. Juist in deze tijd verdient zo'n initiatief alle steun.

In deze editie ook een bijdrage van Woerkumers die elders wonen. Contact op afstand dus met Henk & Arjan die hun herenhuis op de Hoogstraat veruilden voor een boerderij op een berg in de Ardèche in Frankrijk. Hoe is het leven daar?

Ook een bijdrage van Piet Hartman. Het was Piet die zo'n drie decennia geleden het Woerkums Café startte. Interviews, muziek en vertier was de formule met als doel voor meer reuring te zorgen in het ingedutte stadje. Piet schrijft liefdevol over de overleden vestingbewoners Errit en Maja. Filosoof Errit inspireerde hem om na te denken over de zin van het bestaan. In contact staan met je innerlijke zelf, weten wie je bent en wat je voor de omgeving wil betekenen leidt tot sociaal gedrag, volgens Errit.

In het volgende nummer oa aandacht voor 'het nieuwe normaal' en wat dit voor de vesting betekent.

Tot slot versturen we inmiddels een digitale versie van 't Poortaal naar veel mensen buiten de vesting. Ook is het te lezen via de website www.woudrichem.net (onder kopje Samenleving) en op www.woerkumshoekske.nl.

En oh ja: we kunnen nog steeds sponsoren gebruiken dus weet dat uw gift welkom is!

De Redactie
info@woudrichemvesting.nl

Zodra er blad aan de boom verschijnt, verlaat Hans Kant (69) zijn huis aan de Rijkswal voor een stacaravan op de camping, driehonderd meter verderop. Daar woont hij dan tot aan de herfst. Zo gaat het al vijftien jaar lang. "De laagdrempeligheid, even naar buiten en een praatje maken, het is er gezellig."

Pretogen in een doorleefd gezicht. Ze hebben zo'n beetje de hele wereld gezien. Als technisch leidinggevende bij het bouwen van boten voor Damen Shipyards heeft Kant veertig jaar lang gereisd. Niet een weekje naar een congres maar drie, vier maandenlang in Mozambique, Gabon, Finland, Indonesië, noem een land en Kant was er. Dus spreekt hij Engels, Frans en wat Arabisch.

Op tafel ligt een boek van Charles Darwin en een stok om op te steunen. Nog even, want hij is bijna hersteld van een zware operatie. Vestingbewoners zagen hem het afgelopen jaar op een scootmobiel, achter een rollator en nu dus bijna zonder hulpmiddelen. Zijn vaten waren dichtgeslibd. "Toen ik het nieuws hoorde van de dokter heb ik diezelfde dag alle shag en tabak door de plee gespoeld en niet meer gerookt." Door een complicatie bij de operatie verviel zijn been van kwaad tot erger en was de pijn soms ondraaglijk. Sinds een tweede ingreep gaat het beter.

Dacht hij eerst nog aan verkoop van zijn huis vanwege de steile trap, nu piekert hij niet meer over verhuizen.

Hij heeft ook weer zijn intrek genomen in zijn caravan op camping De Mosterdpot. "Elk jaar zeg ik, ik doe het niet meer. Dat gedoe met die caravan erop en eraf, maar het is toch wel gezellig. Ik woon hier natuurlijk prachtig, maar daar ken ik iedereen en heb ik meer aanspraak. Hoewel het nu wel een beetje saai is op de camping. Vanwege het Coronavirus zijn alleen alle vaste klanten met een jaarplek en een eigen douche en toilet welkom. Het toiletgebouw is gesloten en de kantine ook."

De geboren Woerkumer komt al van jongs af op de camping. Eerst 'voor de meiden' en toen hij wat ouder werd, vijftien jaar geleden, vond hij er zijn vrouw Marianne. Wat hij nooit voor mogelijk hield, gebeurde. Op 57-jarige leeftijd trad hij in het huwelijk. Met een trouwbelofte op het gemeentehuis en een feest in De Stroming. Kort daarna werd kanker bij haar vastgesteld. In februari 2010 is Marianne op 52-jarige leeftijd overleden. Hij mist haar, maar het verdriet slijt. Hij heeft zoveel gezien en meegemaakt dat hij alleen al van herinneringen zou kunnen leven.

Maar daar is hij te levenslustig voor. Hij krijgt energie van andere mensen en ideeën. "Ik zou nog wel eens terug willen naar Zuid-Afrika of Mozambique maar tegelijkertijd ben ik bang dat het tegenvalt. Er is zoveel veranderd in de jaren. Ik moest vier uur rijden naar een stad in de hoop dat ze met pluggen een telefonische verbinding konden maken naar Nederland."

Hij lacht schor en voorspelt dat de wereld nooit meer hetzelfde wordt na Corona.

Niet alleen zullen mensen minder gaan vliegen, ook bruine kroegen zullen volgens Kant verdwijnen. "Misschien komen er dan weer meer jonge mensen naar de camping. Dat zou goed zijn want de vergrijzing slaat toe."

Is Woerkum niet een beetje klein voor een wereldburger? "De grote stad is heerlijk, maar laat me hier maar slapen."

Hier is het lekker rustig en kan ik Hans Kant zijn."

VAN WEST NAAR OOST BINNEN DE VESTING

Vandaag sprak ik, op gepaste afstand, met Kees Groeneveld en Anett Poprádi. Zij zijn onlangs binnen de vesting verhuisd van west naar oost en wonen nu aan de Landpoortstraat. Kees (IT-consultant) komt uit Werkendam en woont sinds 26 jaar in de Vesting. Anett is architect, geboren in Hongarije en woont na 32 jaar in the UK, sinds ruim een jaar in de vesting. Ze kennen elkaar door het roeien en dat is gelijk een belangrijke reden om de Vesting niet te verlaten!

De verhuizing was, door de corona-crisis, zwaar. De geplande gezelligheid en hulp van vrienden en familie kon niet doorgaan en Anett en Kees hebben het meeste dus samen gedaan. Hun eerste nacht in het nieuwe huis, vielen ze doodmoe in slaap. In hun slaapkamer hoog in de nok van het huis. Op een matras, het bed nog niet gemonteerd. De volgende morgen,

werden ze gewekt door buurhaan en zon. Heerlijk.. om op een zo hoge plek (like a treehouse) te ontwaken en te genieten van de zonsopkomst, met uitzicht op rivier, haven en Loevestein!

Dit huis biedt hen de mogelijkheid om samen een nieuwe start te maken en rust te vinden na een hectische tijd. Anett heeft een dochter en Kees heeft twee dochters en twee zonen. De jongste (Hugo) heeft zijn eigen kamer, de anderen zijn het huis uit. Ook voor hen is het fijn dat de thuishaven nog steeds Woudrichem-vesting is. Anett en Kees voelden zich meteen welkom bij nieuwe burens en buurtvereniging. Anett spreekt inmiddels verdienstelijk Nederlands. Zij benadrukt dat het fijn is hoe iedereen bereid is, met haar te praten in een combinatie van Engels en Nederlands.

Als ik vraag wat ze aan de vesting (the Fortress, aldus Anett)

zouden willen veranderen, is het lang stil. Eigenlijk is het hier bijna perfect: de juiste balans tussen vrijheid en privacy aan de ene kant en nabijheid en belangstelling aan de andere kant. De prachtige natuur en de monumentale bouw. De rust en de levendigheid met allerlei mooie initiatieven. Gemeenschapszin, water, roeien....

Toch komen ze nog op het volgende: minder beperkingen bij het verduurzamen van huizen. Het zou groener kunnen met tóch respect voor het monumentale karakter van de vesting. Ook zou een uitgebreider OV-netwerk fijn zijn. En een pinautomaat! Maar ach...

Kees en Anett hopen nog lang, samen met hond Rosie en poes Pluk in de vesting te wonen!

Annelies Bouman

EEN WOERKUMSE GROET UIT DE ARDÈCHE!

Het is alweer het vierde voorjaar dat we beleven op onze berg in het noorden van de Ardèche. Een heel bijzonder voorjaar omdat we sinds zo maart een 'confinement' kennen, of op zijn goed Hollands, een lock-down. Met de eerste buren zo'n 1.000 meter verderop is het echter niet erg moeilijk wat afstand te bewaren. Midden in de natuur en op 800 meter hoogte, merk je weinig van 'de toestand in de wereld'. Nu het voorjaar stevig heeft ingezet is het ook geen straf om thuis te zitten. Het vele reizen voor mijn werk heeft plaatsgemaakt voor elkaar treffen op een scherm en dat gaat meestal prima. Ieders huiselijke omgeving op de achtergrond is weer eens wat anders dan suffe vergaderkamers.

In ons nabijgelegen dorp zijn normaal de markten het hoogtepunt van de week, heerlijke spulletjes kopen, een knoop aan laten zetten bij de lokale 'Snuffelhoek' en voor bijna niks oesters eten op het terras van de herberg. Natuurlijk met een lokaal wijntje of biertje! Dat is nu even niet en dat is wel jammer. Maar, naast de zwarte kanten van dat virus, zijn er ook vele mooie kanten van extra saamhorigheid en zorgen voor elkaar.

En hebben alle lokale 'producteurs' een website opgetuigd om boodschappen op bestelling te kunnen blijven doen. Hier bestond het al, maar ik hoop dat ook in Altena een lokale markt met streekgebonden producten en een korte afstand tussen 'producteur' en klant blijft bestaan. Dan laat mevrouw Corona toch ook nog iets goeds achter.

Eén van de plannen die we hadden toen we naar de Ardèche verhuisden, was het starten van een gastenverblijf, een gîte. Dat loopt prima en het is erg leuk hier gasten te hebben. We hopen dat het snel weer op gang komt na de 'confinement', zodat we onze heerlijke plek weer kunnen delen met anderen!

Alle communicatiemiddelen, die geruisloos (op een piepje na) ons leven zijn binnengekomen in de afgelopen 15 jaar, zorgen dat ook wij hier contact houden met familie en vrienden waar dan ook. En dat we zelfs een digitaal Portaol mogen ontvangen! We zijn Woerkum niet vergeten en het is goed om weer oude bekenden te zien in het Digi-Portaol. Ik ga het hier laten zien aan onze 350 dorpsgenoten. Geniet van Woerkum en elkaar!

Henk Bouwman ☸ Arjan Bazen

VAN BEZIT NAAR DUURZAAM DELEN VAN DE HEILIGE KOE

Dankzij duurzaamheidsgoeroe Goof van Vliet en zijn vrouw Lies Kersten werd de vesting afgelopen jaar verblijd met twee elektrische deelauto's, vier maanden te gebruiken door geïnteresseerde vestingbewoners. Voor een habbekrats, want gesubsidieerd door de provincie Noord-Brabant. Het project was zo succesvol dat de termijn werd verlengd met 4 maanden. Vanaf dag 1 één zijn manlief en ik fan van dit duurzame deelproject, waarmee je ook de parkeerdruk in de vesting ontlast. In het najaar van 2019 gingen we voor het 'echie'. De groep gebruikers die doorging met delen was klein maar ftjn. Bart en ik besloten onze tweede auto de deur uit te doen. Zoveel mogelijk vervoer per ftets, lopend, motor, openbaar vervoer, deelauto en incidenteel met onze antieke Landrover. In de wintermaanden werd ik door veel regen ☸ griep topgebruiker van de auto. Door de coronacrisis zijn mijn werkkilometers drastisch omgevormd tot digitale afstanden. Nog duurzamer! We kunnen nog meer deelnemers gebruiken; nu is misschien niet het meest ideale moment om in te stappen, maar een proefrit maken kan altijd. Meer weten? www.onzeauto.com

Paula Jorritsma

Wie helpt ons met de financiering?:
't Portaol wordt door veel vrijwilligers geheel belangeloos gemaakt, maar het drukken kost wel geld. Deze Portaol werd dan ook mogelijk gemaakt door 1 anonieme sponsor die 2x betaalde.
Dank daarvoor!
Voor de volgende uitgaven zoeken we weer nieuwe sponsors. Sponsor bijdrage is 40 euro en natuurlijk kunt U ook uw naam en/of bedrijf hier vermeld krijgen.
Bel of App: 06-53 20 60 99

THUISGEVOEL

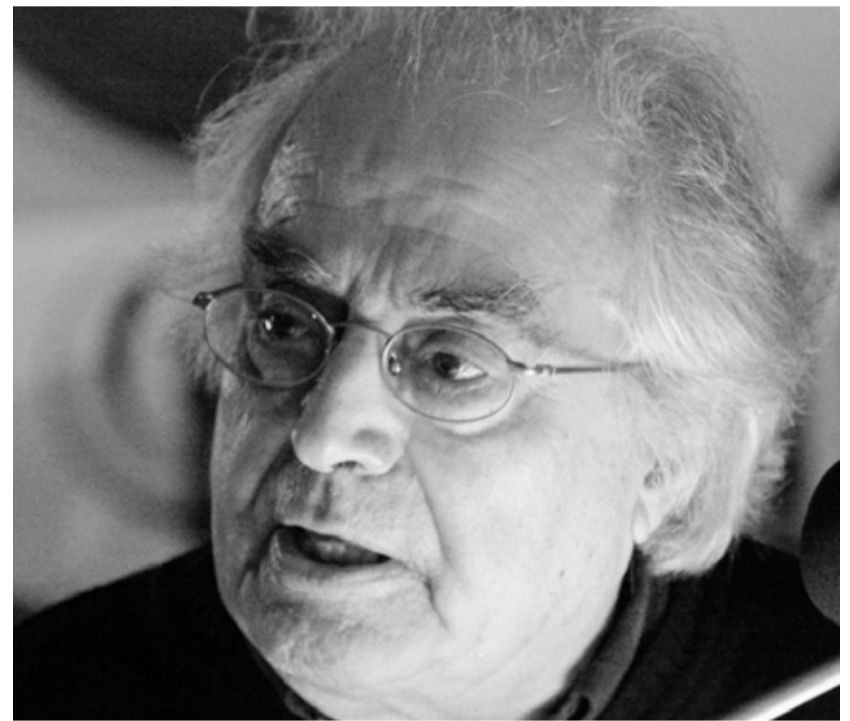
Al een paar jaar zijn ze op zoek naar een geschikt pand in de vesting en na meerdere panden overwogen te hebben is de keus op Hoogstraat 18 gevallen. We hebben het over het gezin van Annemiek de Boer en Martin Koek. Samen met hun kinderen Claire en Bret kijken ze er erg naar uit.

"Annemiek is in de vesting geboren, toevallig naast het huis dat we gekocht hebben. Haar ouders wonen trouwens ook al zo'n beetje hun hele leven in de vesting. Als echte 'Ouwendai-ker' heb ik als kind ook veel in de vesting gespeeld. Prachtig vooral met hoogwater.

Als stel zijn we ooit begonnen op de Molenstraat maar na de komst van onze dochter werd het daar te klein en zijn we verhuisd naar Sleeuwijk. Prachtig huis met prettige tuin, maar de vesting is altijd blijven trekken." Martin reist voor z'n werk door heel Nederland en komt ook in veel historische stadjes.

"Prachtig allemaal maar er is er geen één zoals Woerkum. Als ik door de Koepoort de vesting binnenrijd... dan heb ik gelijk dat 'thuis-gevoel' en dat krijg ik nergens anders". Het eerste wat ze gaan doen is flink verbouwen. Badkamer, keuken en in de schuur komt oa een muziekstudio. Martin is al jaren bassist van 'De Roefband' maar wil ook een vestingband oprichten. Mensen die nog een leuk huis in Sleeuwijk zoeken, hun huis staat nog te koop... nog wel..

Errit van der Velde 1928 - 2014 Maja Groeneveld 1942 - 2020

Op een goede dag zag ik een bordje: Diogenes Leerhuis. Als liefhebber van de grote Griekse filosofen, Diogenes is nogal roemrucht, besloot ik aan te kloppen. Prof. dr. Errit van der Velde deed open. Net afgezwaaid aan de Universiteit van Twente, tijd genoeg voor een praatje. Samen met schilderes Maja Groeneveld (uit Nieuwendijk), van bijbelse taferelen, had hij een verbouwde boerderij gekocht in de vesting van Woudrichem. Tegenover Kruiden ☸ Jasmijn. Dat was het begin van de Diogenes Lezing van het Woerkums Literair Café. Drommen mensen kwamen van heinde en verre en zwegen als de vestingfilosoof het woord nam. Hij jongleerde van Diogenes, Socrates en Plato, via kerkvader Augustinus en verlichter Descartes naar grote geest Friedrich Nietzsche. Ik prees de hemel dat ik Errit en Maja had leren kennen. Altijd gastvrij, altijd behulpzaam, altijd op zoek naar verdieping. Domme vragen bestonden niet, ruimhartige antwoorden wel, een goed glas wijn toe. Errit biende zich van de grote filosofen. Maja goochelde met teksten van Prediker. Als ik in de vesting was, keek ik altijd of er iemand thuis was. Je blijft toch eten?

Na een stuk of tien Diogenes Lezingen in de Teerkamer, de alternatieve kerstpreek noemde ik het, nam Errit bedroefd afscheid waarna het leven werd gevierd met een lopend buffet. Ik was tot slot zo verstandig hem aan de keukentafel te vragen, welke vragen het belangrijkste zijn voor een mens. De levensvragen! Het gekke is, vind ik, dat we op school wel taal, rekenen en wat dies meer zij moeten leren, maar geen woord over de levensfilosoof. Dit antwoordde de vestingfilosoof. Vraag 1: Wie ben ik? Zelfkennis is het begin van wijsheid en harmonie, volgens Socrates. Vraag 2: Wat wil ik? Ga naar buiten en je begint aan bewustwording. Vraag 3: Wat betekenen ik voor mijn omgeving? Aan de hand van goed en kwaad, volgens Aristoteles, leidt dat tot sociaal gedrag. Gaat dit vanzelf? Het is net als met afvallen... Je moet dagelijks oefenen, oefenen en oefenen. Errit en Maja hebben mijn leven veranderd. Ik was bij de begrafenis van Errit ergens in het hoge noorden. Maja verbleef daarna nog enkele jaren in een verpleeghuis te Terheijden waar ze 2 april werd begraven. Een bijzonder echtpaar is niet meer onder ons.

Piet Hartman

IN GEDACHTEN FIETSEND....

Geen dag uitgezonderd, ga ik tussen 8.00 of 15.00 uur de deur uit. Halverwege de Landpoortstraat noteer ik bij Piet Combée de waterstand van Keulen op zijn watertijdjingsbordje. Vervolgens ga ik via de Gevangenpoort de vesting uit en schrijf ik met mijn krijtje ook bij de Vischafslag de waterstand met de was of de val van de ochtend. Soms doe ik dat te voet.

Zo'n vijf maal per week stap ik mijn achterdeur uit, haal mijn fiets uit de schuur en hang een grijpstok aan het stuur. Al speurend rijd ik de straat op. Steeds denk ik dat er niet meer zoveel rommel op straat zal liggen. Maar toch, daar ligt de eerste peuk. Die is voor mij! Er gaat geen dag voorbij of ik vind nog meer plasticjes, blikjes, aluminiumfolie, lolliestokjes, hondendrollen, ijspelptjes, pizza-tafeltjes, bakjes, snoepverpakkingjes, flesjes, kauwgom en andere rommel,

ook in deze Corona-crisistijd. Er zijn veel minder mensen op straat maar het lijkt erop, dat vooral de rokers nog gewoon op pad blijven gaan en nog steeds hun opgerookte sigaretten en lege pakjes vloeit en sigaretten uit hun handen laten vallen.

Het lijkt wel een obsessie. Steeds word ik voortgedreven van het ene rommeltje naar het andere vuiltje. Ik sta erop, dat de route onderlangs de wal naar de Stadshaven en de camping perfect schoon is en blijft. Daarbij kijk ik ook naar aanspoelsels langs de oever van de rivier en de stadshaven.

Wat ik daar vind is werkelijk ongehoord. Het grofste vuil aan piepschuim, ijzer, textiel, glas, visgerei en een oneindige hoeveelheid granulaaatkorrels en microplastics is daar te vinden. Er gaat geen dag voorbij of niet alleen het stuurzakje, maar ook minstens 1 vuilniszak raakt zwaar en vol van van

alles dat niet op straat of in de natuur hoort.

's Zaterdags krijg ik assistentie van 2 of meer vrijwilligers. Soms ook van jongeren die via HALT een taakstraf gekregen hebben. De laatste tijd heb ik door de week 2 extra mensen van MidZuid erbij, die anders thuis zouden zitten vanwege de Corona. Tweemaal per jaar krijg er nog eens tientallen vrijwilligers erbij tijdens de Opschoondagen van 'Supporter van Schoon'. En dan nog, is het werk nooit of te nimmer klaar.

Ik hoop dat ik mensen ervan kan doordringen om verantwoordelijkheid te nemen voor hun gedrag en op te houden met de omgeving te vervuilen. Dan krijg ik tijd voor andere hobby's die ik zeker zo prettig vind.

Jos Korthout